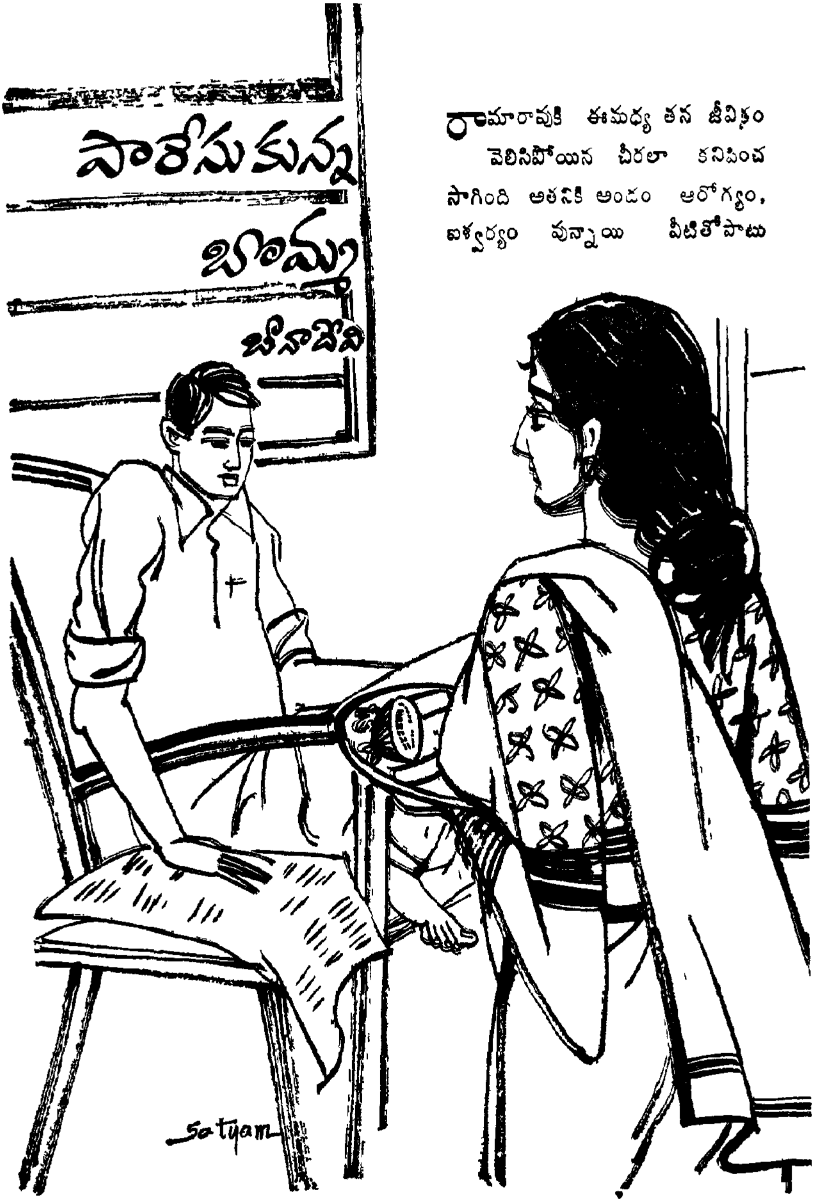

రామారావుకి ఈమధ్య తన జీవితం వెలిసిపోయిన చీరలా కనిపించ సాగింది అతనికి అందం ఆరోగ్యం, ఐశ్వర్యం వున్నాయి వీటితోపాటు

వితం ఒకజీ మధురమైన వెండికలలా గడిపెయ్యాలన్న కోరికా వుంది పెళ్లైన మూడు నాలుగుఏళ్ళు జీవితం రంగుల కలలాగే గడిచి, చెరిగిపోయి పీడకలలా మారిపోయింది

అతని పెళ్ళాం పతివ్రత, అంద గత్తెకూడా. అతని పిల్లలు ప్రాణం వచ్చిన కొయ్యబొమ్మల్లా అతిఅందంగా వుంటారు. అతనికి ఒక కారూ, ఎనిమిది వందల జీతం గల ఉద్యోగం, పాతి కెకరాల మాగాణీ వున్నాయి. 'అతని కేం తక్కువ. అతని జీవితమే ఒక నిజమయిన బంగారు కల. కావాలంటే పగలూ, రాత్రికూడా పడుకొని కడుపు నిండా కలలు కనమనండీ,' అని ఎవ రైనా అంటే వారికి కనకదుర్గ గురించి ఏమీ తెలీదన్నమాట!

కనకదుర్గకీ, కలలకీ మొదటి అక్ష రమే సమానం. శంకరాచారి సమక్షంలో సారా తాగడం, చీపురుకట్టతో చిత్రాలు వెయ్యడం ఎంత సుఖవో, ఆమె సమ క్షంలో ఆనందంగా వుండడం అంత సుఖవు. ఆమెకి పట్టుమని పాతికేళ్ళు రాకుండానే జీవితంలో అలసిపోయింది. ఆమె కొన్ని సంవత్సరాలై తనని తాను గృహిణిగానూ, తల్లిగానూ మాత్రం చూసుకోగలుగుతోంది. తను ఒక భార్య అన్న హంశం పూర్తిగా మరిచిపో యింది.

"ఏంవిటా వెర్రిచూపు?" నిలవేసి అడిగేస్తుంది అతన్ని - అతను తన కళ్ళలో ప్రతిబింబిస్తున్న పూర్ణచంద్రుణ్ణి క్లోజప్పులో చూస్తుంటే

* * *

వాళ్ళ డాబా విశాలమయింది. దాని మీద గాలి ప్రియురాలి పాటలా చల్లగా వీస్తుంది దానిమీద పడుకున్నవారిని నిండుచంద్రుడు కొబ్బరిచెట్లలోనుంచి సందుచేసుకుని తొంగిచూస్తూ కవ్విస్తాడు. రాత్రి ఎనిమిదికి పడుకున్నవారి పిల్లలు పొద్దున ఎనిమిది వరకూ పిడుగులు పడినా లేవరు. (దరిద్రం - మీ పోత్తే వెధవకూనలకి!) దుర్గ ఏ కళనుందో కాని పాముమీసం లాంటి జరీ అంచు తెల్ల చీర కట్టుకొని, పూలపాన్పులా వున్న తెల్ల పరుపుమీద పడుకొని వుంటుంది. ఆమె జడలోని మల్లెలు నిర్మలంగా పసి పాపలా నవ్వుతూంటాయి. ఆ పరి స్థితిలో ఆమెని చూస్తే, (ఆమె ముక్కు మూరెడుంటుంది. కళ్ళు బారెడుంటాయి. మూతి ముప్పావించీ వుంటుంది.) ఆమె నుదుటి మీదికి ఎక్కలేక జారిపోతున్న ముంగురులు సవరించాలనీ, ఆమె కళ్ళల్లో మెరిసే చుక్కల ప్రతిబింబాలను చూడాలనీ అనిపించని మొగాడికి ఎనభై దాటైనా వుండాలి - లేక ప్రాణాలు పోయన్నా వుండాలి.

రామారావుకి ముప్పైఏదాటి మూడేళ్లు కాలేదు. అతని కళాత్మక హృదయం రసమయమై భారమైపోతోంది. ఆమె మొహం చూస్తే ఆనందం తట్టుకోలేడని గ్రహించి అతను ఆమె ఎడమచేతి చిటికెనవేలు గోరు మృదువుగా తన పళ్ళతో పట్టుకుంటాడు

"ఛీ! దరిద్రం శుక్రవారంపూటా

గోళ్ళు కొరుకుతారేవిటి? అందులోనూ అర్ధరాత్రిపూటా?'' రామారావులోని చిత్రకారుడి కుడిచెయ్యి తెగిపోతుంది. అతను గుండెల్లో గుచ్చుకున్న విషపుకోర పీకి పారేసి. ఆమె కళ్ళకు దిష్టితగలకుండా పెరిగేయా అన్నంత దట్టంగావున్న రెప్ప మీద వెంట్రుకలను చూస్తూ "ఐ స్వేర్ దట్ దేరీజ్ ఓన్లీ ఏ ప్రేయర్‌ఫుల్ విష్, బట్ నో సెక్స్ యిన్ మై థాట్స్. (I swear that their is only a prayerful wish but no sex in my thoughts.) అనుకుంటాడు.

ఆవేళ ఆదివారమని సూర్యుడికి ఎలా తెలిసిపోయిందో, అతగాడు ఎనిమిదిన్నరైనా తన బంగారుదుస్తులు మార్చుకోలేదు.

పేపరు పక్కన పెట్టిన రామారావుకి బంగారు ఆలోచన వచ్చింది. అదే టైముకి పూజ పూర్తి చేసి వచ్చింది కనకదుర్గ. పదిమందితో మల్లయుద్ధం చేసినదాన్లా ఆమె అలసిపోయింది. చెమటకి చెరిగిపోయిన ఆమె కుంకుమ బొట్టు ఆమె వయస్సుకి పదేళ్ళు కలుపుతోంది. నిన్న శనివారం ఉపవాస నీరసం ఆమె కళ్ళల్లో కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది.

"ఇంకా స్నానం కాలే?" అన్న ఆమె బాధించే చూపుని తప్పించుకొని అతను కిటికీలోంచి అవతలకు చూశేడు. ఎదురింటి కుర్రడాక్టరు తన ఫేషనబుల్ పెళ్ళాన్ని స్కూటర్‌మీద ఎక్కించుకొని

వెళ్ళిపోతూ రామారావు వేపు చూసి నవ్వేడు. "పెళ్ళాలు ఎన్ని రకాలు?" అని ప్రశ్నించినట్టు కనిపించింది రామారావుకి ఆ నవ్వు.

"చూడూ..." వీలునామా డిక్టేట్ చేస్తున్నవాడిలా ధ్వనించింది అతని మట్టుకు అతని గొంతు.

"ఏం కావాలి బాబూ?" నవ్వుతూనే అడిగింది దుర్గ. ఆ గొంతులో అమర్యాద లేదు. అవమానం లేదు అపహాస్యం లేదు. కాని రోజుకో ఉరి తీసే జైలరు వెయ్యినొక్కో ఖూనీకోరుని "ఏం కావాలి బాబూ?" అన్నట్టు చాలా వెత్తిగానూ, లాంఛనప్రాయంగానూ వుంది ఆ గొంతు.

జైలర్లా ప్రవర్తించినా, పైలర్లా ప్రవర్తించినా ఆమెతో యీవేళ దెబ్బలాడదల్చుకోలేదతను.

"చూడూ... అమ్మాయ్..." అన్నా

డతను. కనకదుర్గపేరు ఎలా మార్చినా బాగుండదు. అతనికి రెండక్షరాల పేర్లంటే ఎంతో మక్కువ. కాని 'దుర్గా' అంటే తనని చిన్ననాడు బరికి యీడ్చుకు పోయిన దుర్గమ్మ జ్ఞాపకం వస్తుంది. కనా – కకా – కదూ – కర్గా – ఛీ! ఛీ!! "కా" భాషలావుంది. ఆమె పేరులోని ప్రతి రెండక్షరాలతోనూ అతను ఎక్స్పెరిమెంటు చేసి ఏకాంబినేషనూ నచ్చక ఆమె నాన్నగారు పిలచినట్టు 'అమ్మాయ్' అని పిలవడం అలవాటు చేసుకున్నాడు.

ఆలోచన్లు పక్కకి నెట్టి "చూడమ్మాయ్" మళ్ళీ పిలిచేడు

"ఏం రావుడూ?'' నవ్వుతూనే సంబోధించింది ఆమె. మీద తిరుగుతున్న సీలింగుఫేను నెత్తిమీద పడి యింకా తిరుగుతున్నట్టే అనిపిస్తున్నది అతనికి. ''రావుడూ'' అని అతన్ని చిన్నప్పటి ప్రైవేటుమేష్టరు (కాకరకాయ) ఒక్కడే పిలిచేవాడు

నిజం చెప్పాలంటే ప్రేమతో తన హృదయం పొంగిపోయినప్పుడే కనకదుర్గ అతన్ని అలా పిలుస్తుంది. కాని ఆ విషయం ఒక్క కనకదుర్గకే తెలుసు. అతనికి నిజం చెప్పాలంటే ''రావ్" అని పిలిపిచుకోవాల నుంటుంది.

"నా యిష్టాయిష్టాలుకూడా తెలియవు. ఏం మ్మనిషిరా బాబూ! ' అని విసుక్కోకుండానే ''యీవేళ ఆదివారం" అన్నాడతను.

''సరిగ్గా యిలానే అన్నాట్ట 'యిది యిండియా" అని అమెరికాలో కాలు పెట్టినప్పుడు కొలంబస్'' అం దావిడ. ('విట్టు ఫరవాలేదు కాని మోటుసరసం – మొగలి పువ్వు').

''అంచేత మనం...'' అతని మాట సాగడంలేదు.

"ముష్టి ముద్దుల ఇంగ్లీషు మేటినీకి వెళ్ళాలి. అంతేనా? చూడండి బాబూ. మీకొక్కవాలంటే మీరు వెళ్ళండి; నాకసహ్యం ముద్దుల సినీమాలు. ఇంట్లో ఎలాగూ తప్పక ఛావదు కదా?'' ('తప్పక ఛావదు!! 'ఒక్కొక్క అక్షరం నూరు మెగాటన్నుల బాంబు).

''ఛీ ఛీ'' అనుకోకుండానే ఆగిపోయేడు రామారావు.

* * *

''చూడమ్మాయ్! యీ రిపోర్టు యివాళెలాగైనా పంపించెయ్యాలి.''

"నా దగ్గర స్టాంపులు అయిపోయాయండీ.'' ('ఏం హాస్యంరా బాబూ!')

"అదికాదు. చూడు తల్లీ! కాస్త కాఫీ యిస్తావేమో నని.''

"పాలు లీటరు రూపాయన్నరకివ్వడంలేదని మరచిపోకండి," అని వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత కాఫీకప్పు ఆమె అతని చేతికి అందించినప్పుడు, అతని హృదయంలో కృతజ్ఞత లేదు. కాఫీలో చీమని చూసి అతను కప్పు టేబిలుమీద పెట్టి

"చెంచా తే" అనేలోగానే ఆమె వేలితో చీమని తీసిపారేసి వెళ్ళిపోయింది.

అతను కాఫీ తాగలేదు.

* * *

"చూడమ్మాయ్!" ఆఫీసుకి వెళ్తూ పిలిచేడు. అమ్మాయ్ వచ్చింది. అమ్మాయ్ మొహాన్ని మూడు ఎకరాల నవ్వుంది. అమ్మాయ్ గుండెల్లో మూడు గరిశెల ప్రేముంది. అమ్మాయ్ చేతుల్ని మూడు పొరల మసివుంది.

"ముప్ఫైమూడేళ్ళకే నా జీవితము మసిబారిపోయింది;" మనసులోనే బాధ పడ్డా డతను.

"ఏం లేదులే" అంటూ ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆఫీసుకి వెళ్ళే తోవలో రోజూ జార్జికి లిఫ్టు యివ్వడం అతనికి రివాజు. సిద్ధంగా డ్రెస్ వేసుకొని కారుకోసం ఎదురుచూస్తున్న జార్జి, కారు రాగానే "యిప్పుడే వచ్చేస్తా" అంటూ గదిలోకి వెళ్తాడు. అతని వెనకాలే అతని భార్య కూడా వెళ్తుంది. క్షణంలో గాలిలోనే నడిచివచ్చి కారులో కూలబడిపోతాడు జార్జి. యిది రివాజు అయిపోయింది.

ఈ విషయం రామారావు భార్యతో ఎంతో ఆశతో, యింకా ఎక్కువ బెదురుతో చెప్పేడు.

"అంటే ఏఁవిఁటి మీ ఉద్దేశం?"

"..........."

"మీరుకూడా అలా చేస్తానంటారా?"

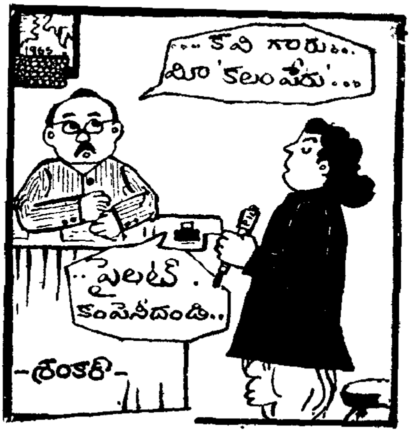

"..........."

"జార్జి రౌడీ!"

"..........."

"వాడి పెళ్ళాం కిరస్తానీ..."

రామారావుకి భార్యమీద ఎటువంటి కోపంలేదు. అతని బాధల్లా ఆమె నమ్మలేనంత త్వరగా ఛార్మ్ కోల్పోతుందని. ఆమె కళ్ళల్లో మిలమిలా, కాపురంలోవి మెరుపూ బాధించే జ్ఞాపకాలుగా మాత్రం మిగిలిపోయేయి.

పెళ్ళైనకొత్తల్లో ఆమె అతనితాలూకు గోడమీద నీడగామాత్రం వుండగలిగేది. దేనికీ 'వద్దు' అనలేని బేల. 'కాదు' అనలేని ముగ్ధ. మనిషికూడా మహానీటుగా వుండేది. అతని అవసరాలు అతనికంటె ఆమెకే ఎక్కువ తెలిసేవి. ఆఫీసు కాగితాల్తో సతమత మవుతున్నప్పుడు చప్పుడులేకుండా వచ్చి పక్కని ఎక్స్ట్రా కాఫీ, సిగరెట్టుపెట్టె పెట్టిపోయేది.

నిద్రపోతున్నా లేపి, "ఈ హార్లిక్సు తాగందే నిద్రపోవడానికి వీల్లేదు," అని బలవంతం చేసేది

కాని కొన్ని సంవత్సరా లయ్యేసరికి ఆమెలో అతి త్వరగా వస్తున్న మార్పులకి అతను ఆశ్చర్యపోయేడు మొదటి పిల్ల పుట్టేసరికే సంసారంలో సమాన స్థాయి సంపాదించుకుంది 'అర్ధసింహాసనం ఆమె హక్కు'' అని సమాధాన పడ్డాడు అతను కాని రెండోపిల్ల పుట్టేసరికి పూర్తిరాజ్యం లాక్కుని పూర్తిగా ఏబ్రాసి అయిపోయింది అప్పటినుండీ అతను యిద్దరు పిల్లలకి బాధ్యతగల తండ్రి, జీతం తెచ్చే నౌకరు

అతనికలల కౌగితంపడవలు మునిగిపోయేయి 'అందరు ఆడవాళ్ళు యింతేనా? లేక నా అదృష్టమే యిలా వుందా? పెళ్ళయిన పదేళ్ళకే పాతబడి సంసారయంత్రంలోని పళ్ళచక్రాలుగా మారిపోతారా?' అన్న అతని బాధ అతను ఎన్నడూ వ్యక్తం చెయ్యలేదు

* * *

'ఏవండోయ్! మా రంగమ్మ పిన్ని కూతుర్ని ప్రాజెక్టుకి వేసేర్ట రమ్మని రాసింది''

'ఏం పనావిడకి? సూపర్‌వైజరా? సబిన్సపెక్టరా?"

'ఉద్యోగం చెయ్యడానికీ, వూడిగం చెయ్యడానికీ ఆవిడ కేం ఖర్మమండీ?"

రంగమ్మపిన్ని కూతురు ఢిల్లీలో ఎమ్మే చదువుతూ పెళ్ళి చేసుకుంది లవ్ మేరేజ్ - మనపెళ్ళికి ఏడాదిముందు ఆవిడ మొగుడు ఫారెన్ రిటర్న్డ్ యింజనీరు ఎంత బావుంటా డనుకున్నారు? ఆవిడకూడా మీకు నచ్చుతుంది''

మైథిలి రామారావుకి పూర్తిగా నచ్చిందంటే అతిశయోక్తి కాదేమో

పువ్వుల మొక్కల మధ్యనున్న మైథిలిగారి బంగళా దూరానికి పువ్వుల పునాదులమీద కట్టిన ఇల్లులా వుంటుంది ఆ రంగుల పువ్వులు యీమెని చూడ్డానికే పూస్తున్నాయా అన్నట్లుంటుంది మైథిలి మొదటి విజిట్‌లో బంగాళా మెట్లు ఎక్కుతున్నప్పుడే "రా చెల్లీ" అంటూ కనకదుర్గ చేతులు పట్టుకొని ఆహ్వానించింది మైథిలి ("చెల్లీ! గుడ్‌గాడ్! అసంభవం ఈమె దుర్గకంటె పెద్దదా?")

"రండి మీ గురించి మంచి వినడమే గాని చూసే అదృష్టం ఇప్పుడే,'' అంటూ రామారావుని ఆహ్వానించింది

లోపలకు వెళ్ళేరు అంతా హాలు చిన్నదయినా, సామాను తక్కువవడంవల్ల పెద్దదిగా వున్నట్టు కన్పిస్తుంది సోఫా దిండ్ల మీద కుట్టిన పూలు చల్లగా నవ్వుతున్నాయి మైథిల్ని చూసి తొందరగా వచ్చిన బొచ్చుకుక్క షో! మేరీ! అతిధు లున్నారని తెలీదూ?" అని మైథిలి అనగానే మూలకుపోయి పడుకుంది కుక్కతోకూడా పసిపాపతో మాట్లాడి

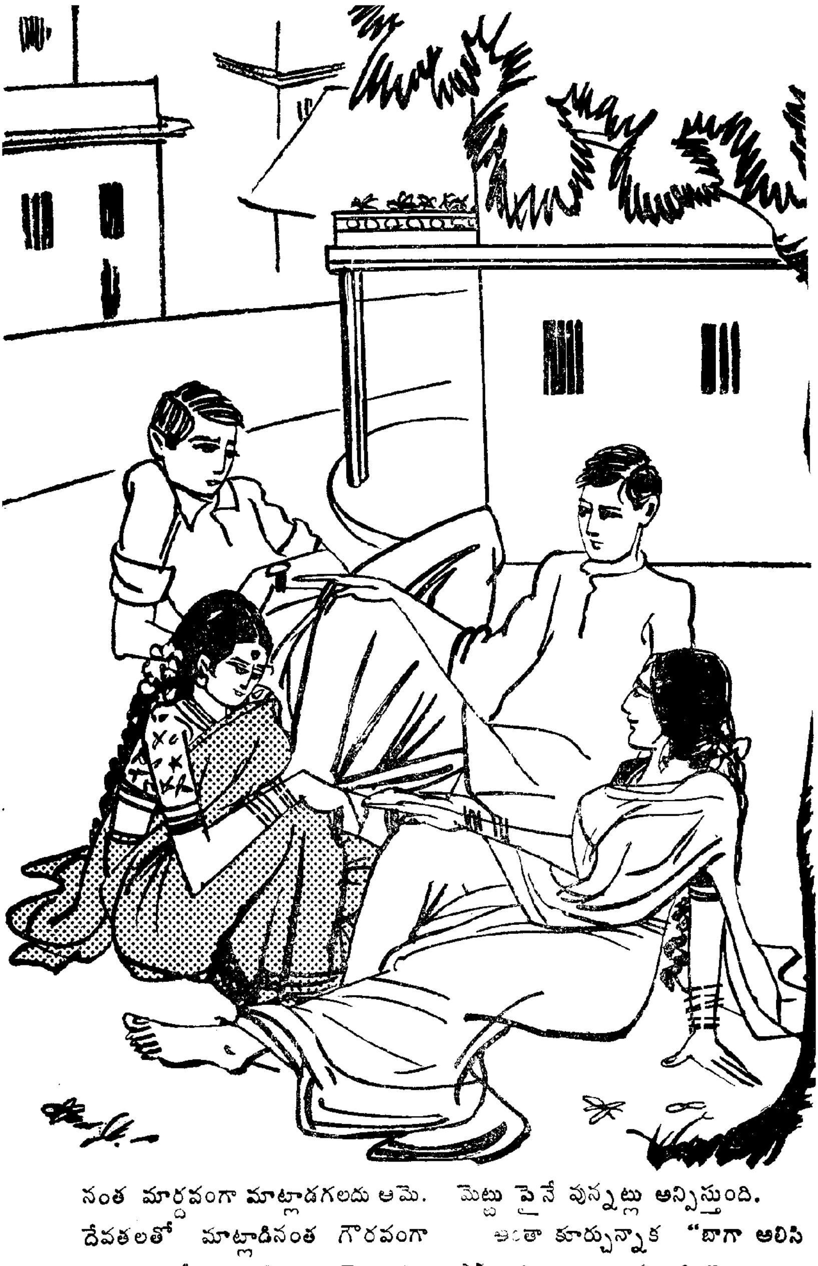

నంత మార్దవంగా మాట్లాడగలదు ఆమె. దేవతలతో మాట్లాడినంత గౌరవంగా మనుషులతో మాట్లాడినా ఆమె ఒక్క-మెట్టు పైనే వున్నట్లు అన్పిస్తుంది.

అంతా కూర్చున్నాక "బాగా అలిసిపోయివుండాలి రావుగారు!" అంది

ఆమె. ("రాఁవుఁడూ! రాఁవూఁడూ!!" అన్న వెఱ్ఱికేకలు బేగ్రౌండులో రామారావుకి వినిపించసాగాయి).

"రండి మీగది చూపిస్తాను," అంటూ వారిని గదిలోకి తీసుకువెళ్ళి "సుందర్ వచ్చేసరికి నాలుగైపోతుంది. కాఫీ పంపిస్తాను. తాగి హాయిగా విశ్రాంతి తీసుకొండి," అని వెళ్ళిపోయింది. మాటల్లో ఒక్క ఇంగ్లీషు పదం లేకపోయినా దొరసాని ఇంగ్లీషు మాట్లాడినట్టు మధురంగావుంది ఆమె తెలుగు. ఆమె ఇల్లూ, భాషా, వేషం, క్రమశిక్షణా చూస్తుంటే అంతా ఇంగ్లీషు సినిమాలా అనిపించింది రామారావుకి,

రామారావు మొహం కడుక్కొని డ్రాయింగురూములోనికి వచ్చేసరికే మైథిలీ, శ్యామసుందర్, కనకదుర్గా కబుర్లలో వున్నారు. కనకదుర్గ రామారావు చేతకానితనం గురించి ఒక్కలా వాగేస్తోంది.

"ముద్దాయి వస్తున్నాడు," అంటూ ప్రవేశించేడు రామారావు తన విట్టుకి తనే నవ్వుకుంటూ.

"బలే తమాషాగా మాట్లాడుతారే మీరు,'' అంటూ విరగబడి నవ్వి, "బాగా నిద్రపట్టిందా," అంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళి టిఫిన్ ప్లేటుతో తిరిగివచ్చింది మైథిలి, నవ్వులమాటున మొహాన్నిచాటు చేసుకొని. పువ్వులా అంత సున్నితంగా వున్నా, ఒంటి పువ్వు ఫొటోలా ఎంతో హుందాగా, అధికారయుతంగా వుంటుందామె.

''మేం 'టీ' పూర్తి చేశాం. మీరేం తీసుకుంటారు? సాయంత్రం టీ, కాఫీ, ఓవల్టీన్?" అనడిగిందామె.

"ఏమైనా ఫర్వాలేదు;'' తప్పుచేసినవాడిలా నీరసంగా జవాబిచ్చేడు రామారావు.

"బలవంతాన ఓవల్టీన్ తాగించటానికి నేను కనకదుర్గను కానులేండి... "కొండా! కాఫీ తీసుకురా," అంటూ సున్నితంగా కేకేసింది.

కొండ తెచ్చిన కాఫీకప్పు పుచ్చుకొని చెంచాతో కలిపి రామారావు ముందు పెడుతూ, "అరెరే, ఏవో నలుసు పడ్డట్టుందే–క్షమించండి–" అంటూ లేచింది మైథిలి.

''ఫరవాలేదులెండి..." పది పెద్దసైజు గండుచీమలు ఏరి ఆ కప్పులో పడేసినవాడిలా గిల్టీగా అన్నాడు రామారావు.

''పొరపాటయింది, ఎంత వద్దనుకున్నా యీ జవాన్లమీద కొంతయినా ఆధారపడక తప్పడం లేదు,'' అంటూ వంటింట్లోంచి మరో కప్పుతో కాఫీ పట్టుకువచ్చి రామారావుకి యిచ్చింది.

''గృహిణి అంటే యిలా వుండాలి," అన్నట్టు చూశాడు రామారావు దుర్గవైపు; ఆ తర్వాత ''అదృష్టమంటే మీదేనండీ," అన్నట్టు శ్యామ్ వేపు చూశాడు.

* * *

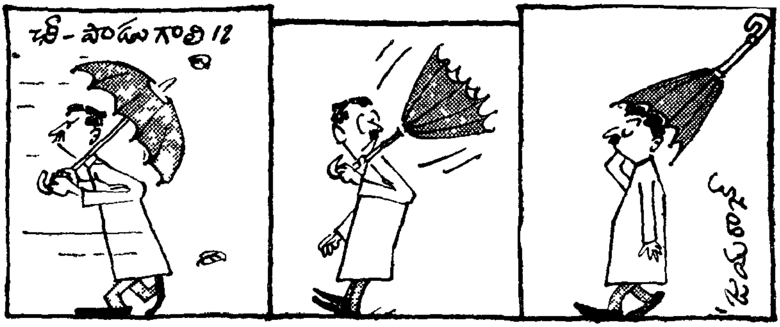

శ్యామ్ అంది మైథిలి (ఈవిడకీ రెండక్షరాల పేర్లంటే ఇష్టం కాబోలు) రావుగారికి ఇంగ్లీషు సినిమాలంటే ఇష్టమేమో మంచి ఎవార్డు విన్నర్ వుంది తీసికెళ్ళకూడదూ దుర్గకి యిష్టం లేకపోతే నేనూ అమే ఉండిపోతాం

ఆవిడా చూస్తుందిలెండి అనేశాడు రామారావు కనకదుర్గ నోరు విప్పేలోగా ఆవిడ వస్తే వస్తుంది లేకాపోతే యింట్లో కూర్చుని కుక్కపిల్లకి పేలు చూస్తుంది మీరుమాత్రం రావడం మానెయ్యకండి - మైథిలిగారూ అని అతని మాటలు అర్థం చేసుకుంది దుర్గ

ఏ౹వి౹టా సినీమా మిల్లీ? శ్యామ్ అడిగాడు మిల్లీ! మిల్లీ!! ఎంతందమైన పేరు? కనా కకా కదూ ' సినిమాలో చాలాచోట్ల మైథిలి గట్టిగానే నవ్వింది ఈవిడకి అర్థంకాని విషయం లేదు కాబోలు ఆఖరికి ఇంగ్లీషు సినిమా కూడా పూర్తిగా అర్థం చేసుకునేట్టుంది ఆవిడ మళ్ళీ నవ్విప్పుడు నవ్వమని అర్థం అయ్యేట్లు రామారావు కనకదుర్గ చెయ్యి గిల్లేడు కనకదుర్గ నవ్వలేదు సరికదా అమ్మో అంది

దోమ కుట్టుంటుంది సర్దేశాడు రామారావు

సినిమా తర్వాత బాల్కనీ రెయిలింగు మీద సున్నితంగా చెయ్యి అనించి దిగుతున్న మైథిలి దంతంపెట్టెలో పెట్టిన దంతంబొమ్మలావుంది అసూయ కనపడ నీయకుండా రామారావు శ్యామసుందర్ భుజం తట్టేడు

రాత్రి భోజనాలదగ్గర

"ఏ౹వి౹టో నావంట అంత రుచించి నట్టులేదు రావుగార్కి తను అంతవరకూ ఎక్కివున్న ఉన్నత ప్లేట్ఫారం మెట్టు ఒకటి దిగుతున్నట్టు అంది మైథిలి

(కనకదుర్గ కందిపచ్చడికి అల వాటుపడిన నోరు కర్రపేళ్ళైనా రుచిగా తినెయ్యగలదు) "రుచిసంగతి తర్వాత చెప్తాగాని యివన్నీ మీరే చేశారా?' మూర్ఛపోయేడు రావు

అదేవిఁటండీ। మరీ మా చెల్లెల్ని అనాడీ చేసేస్తున్నారు? ఆవిడమాత్రం చెయ్యదుటండీ యీమాత్రం? "

"చెయ్యదనికాదు. ఇన్ని చెయ్యడానికి మీకు టైము ఎక్కడిదా అని ఆశ్చర్య పోతున్నా నంతే।" రామారావుకి ఒక్కసారి ఆకలంతా చచ్చిపోయింది ఎంచేతో.

*　　*　　*

"ఈవేళ ఆదివారం మిల్లీ..." అన్నాడు శ్యామ్.

"మధ్యాన్నం గెస్టుకి డేమ్ సైట్ చూపిద్దాం. సాయంత్రం ఎలానూ ఫ్రెండ్సుదగ్గరకి తీసుకెళ్తాంకదా।''

"మార్వెలస్ ప్రోగ్రాం. ఎవరి దగ్గరకు కెళ్ళాలోకూడా నువ్వే చెప్పు."

"ఎస్. ఇ. జగన్నాధరావుగారింటికీ, కృష్ణమూర్తిగారింటికీ. హిదాయతుల్లా యింటికీ తీసుకెళ్తేచాలు రాత్రి మనందరికీ వెంకట్రావుగారు డిన్న రిస్తామని చెప్పేరుగా

"హనుమంతరావింటికి వెళ్ళక్కర్లేదా?"

"మీ ఇష్టం అతను మంచివాడు కాడనికాదు కాస్త బోర్ అంతే ఆమె ఎవర్నీ విమర్శించడం రామారావు అంతవరకూ వినలేదు

మధ్యాహ్నం డేమ్సైట్లోనే ఎండనపడ్డ పువ్వులా వాడిపోయింది దుర్గ సాయంత్రం ఎక్కడికీ రాలే ననేసింది కాని రామారావు బలవంతంమీద బైల్దేరక తప్పలేదామెకి

*　　*　　*

దగ్గర్లో వున్నారని ముందు మీ యింటికే వచ్చేం మిష్టర్ హనుమంత రావ్?" అంటూ గేట్లో ప్రవేశించింది మైధిలి.

"రండి రండి. మీ రాకవల్ల మా గృహం పావనమైంది," అంటూ ఎదురొచ్చేరు హనుమంతరావు.

"ఒట్టి నాటకాలగాడు," అనుకున్నాడు రామారావు.

పరిచయాలు అయ్యేక "జినియాలు బాగా వచ్చేయే।" మెచ్చుకుంది మైధిలి.

"వీటికి పోసేవి వట్టి నీళ్ళుకాదు – కన్నీళ్ళు," అన్నాడు హనుమంతరావు.

("బేడాపరక కవిగాడు.")

"కారు రిటోరింగైపోయిందా?" మైథిలే మళ్ళీ అడిగింది పోర్టికోలో అమెరికన్కారువేపు చూస్తూ

"ఐపోయింది నాకు నా తోటన్నా నా కారన్నా నా స్నేహితులన్నా ఎంతో గర్వం" అన్నాడు

ఎచ్చాపాటీలో మైథిలి చైనా దురాక్రమణ మొదలు చక్కెర కరువు వరకూ కమ్యూనిష్టు మేనిఫెస్టో మొదలు కరువు భత్యంవరకూ అన్నిటిగురించి ఎంతో తెలివిగా మాట్లాడింది

"త్వరలో మావో పతనం తప్పదంటాను నువ్వేమంటావు దుర్గా? అడిగింది ఆమె

త్వరలో మావారి పతనం తప్పదు.'
అనేద్దా మనుకొని "ఏమో చెప్పడం. కష్టం," అంది పైకి దుర్గ

న్యూస్‌పేపరు. పొయ్యి అంటించు కుందికి కాదే తల్లీ అంటే విన్నావూ? మళ్ళీ బియ్యే పేసయ్యేవ్!" మనసులోనే విసుక్కున్నాడు రామారావు.

కబుర్ల తర్వాత అంతా లేచేరు. "రేపు మా యింటో లంచ్ కాదనకండి," అర్థించాడు హనుమంతరావు.

కళ్ళతో మాట్లాడుకున్నారు శ్యామసుందర్, మైథిలీ.

'నువ్వన్నది కాదనగలమా?'' వప్పేసుకున్నాడు శ్యామ్. తర్వాత వచ్చేశారు అంతా.

హనుమంతరావు ఇంజనీరింగు పేసై కంట్రాక్టులు చేస్తున్నాట్ట. "బాగా డబ్బుంది అన్న గర్వంకూడా వుంది," అనేసింది మైథిలి.

*　　*　　*

రాత్రి డిన్నర్నుంచి తిరిగొచ్చి లాన్లో బాతాఖానీ కొడుతుంటే పన్నెండు దాటిపోయింది.

"పాపం, చెల్లి అలిసిపోయినట్టుంది. నిద్రేమో!'' జాలిపడింది మైథిలి.

"లేదు," కనకదుర్గ కలవరింత.

''మీరు ఇప్పుడు నిద్రపోతారా లేక యిప్పుడే నిద్ర లేచేరా?'' చొరవగా అనేశాడు రామారావు.''

"ఎంతభిమానం రావుగారికి నామీద."

"అదికాదు. మీకు అలస టన్నది అస లుందా అని! పొద్దుట్నుంచీ ఒక్కలా పనిచేస్తూనే వున్నా - ఎంత ఫ్రెష్‌గా వున్నారు!''

"అబ్బే ఏమంత పనండీ!"

''మీ రేం తింటారో మా దుర్గకి కూడా కాస్త చెబ్దురూ!''

''ఏవుందీ. అంతా తినేదే. కాకపోతే వారానికో పదిరోజులకో సుందర్‌గారి చివాట్లుకూడా," అని నవ్వుతూ, ''సరదాకన్నాను. ఏమనుకోకండీ," అని శ్యామ్‌కి క్షమార్పణ చెప్పింది.

''మీరు రాత్రి ఎంతకి పడుకుంటారు మామూలుగా," అడగకుండా వుండలేకపోయేడు రామారావు.

'అది మావారిష్టం. ఆయనగారికి వెన్నెలరాత్రన్నా, చుక్కలరాత్రన్నా ఒక్కలాగే మతిపోతుంది. ఆయనది కళాత్మక హృదయం. పాపం దుర్గ నిద్రపోయినట్టుంది. లెండి పడుకుందురుగాని."

తమ వూరు తిరిగివచ్చేక రామారావు ముగ్గుర్నే తల్చుకునేవాడు.

ఆదర్శవంతురాలైన భార్యగా మైథిలిని -

అదృష్టవంతుడిగా శ్యామ్‌ని -

తనకి తీరని ద్రోహం చేసినవాడుగా దేవుడ్నీ.

*　　*　　*

తర్వాత రెండు కుటుంబాల మధ్యా మైత్రీ, రాకపోకలూ పెరిగేయి. ప్రతిసారి చూసినప్పుడూ మైథిలిగురించి రామారావు అభిప్రాయం పెరుగుతూనేవుంది.

ఆవేళ మైథిలిగారి వూరు వెళ్ళిన రామారావు తల పట్టుకొని కారుదిగటం చూసి ఆతృతగా ఎదురువెళ్ళి చెయ్యి పట్టుకుంది దుర్గ. ఆతనివళ్ళు వేడిగాలేదు.

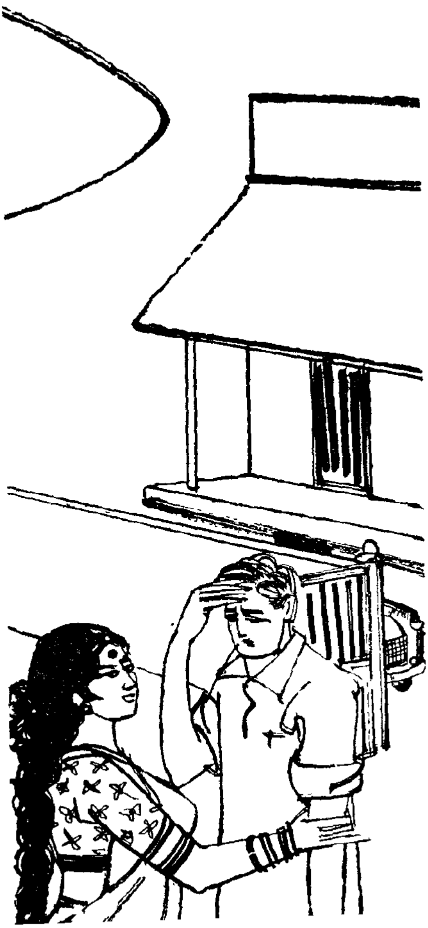

ఆమె భుజంమీద అభిమానంగా చెయ్యి వేశే డతను.

"ఏవండీ! ఏం జరిగింది?"

"ఏం లేదు."

"ఏదైనా ఏక్సిడెంటు జరగబోయిందా?"

"లేదు."

"అక్కడంతా క్షేమమా?"

"........."

"శ్యామసుందర్ బావున్నాడా?"

"ఊ."

"మైథిలీ?"

"లేదు."

"ఏవూ రెళ్ళింది?"

"........."

కొన్నిక్షణాలు ఒకరిగుండె రెండో వారికి విన్పించేటంత గట్టిగా వారి గుండెలు కొట్టుకున్నాయి.

"హనుమంతరా వున్నాడా?"

"........."

ఇంట్లోకి వచ్చేశారు వాళ్ళిద్దరూ. "ఆవేళ మీ కాఫీలోని ఈగను వంటింట్లో చేత్తోనే తీసేసింది."

ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశా డతను. చిన్నప్పుడు ఎప్పుడో పారేసుకున్న బొమ్మ దొరికినట్లయింది. ✲